

BÖBREK OLMAYINCA

“ Kızım içme suyu, yeter artık! ” dedi Halime Hanım..

Kızı engellenmiş olmanın verdiği bir duyguyla, sinirli odasına gitti.Nefes darlığı vardı Ferahlamak için pencereyi açtı. Hafifden bir yağmur başlamış, cama ahenkli bir şekilde vuruyordu..Feride, özlemle suyun damlalarını izledi.Eskiden olsa bu görüntü onun için o kadar anlam ifade etmezdi.Şimdi çok şey ifade etmekteydi.Sokağa baktı, ıslanmış yoldan toprak kokusu geliyordu burnuna.Yaşlı bir köpeğin yağmurdan kaçmak için bir evin kepenklerinin altına sığınmasını izledi.Susuzluğunu bastıramıyordu ama az içmemesi gerekiyordu.Ne de olsa kronik böbrek yetmezliği hastası idi.Böbrek fonksiyonları azdı ve içtiği su, yediği herşeyin fazlası idrarla birlikte atılması gerekirken, onun kanında birikiyor ve nefes darlığı, ödem, tansiyon yüksekliği yapıyordu.Haftanın 3 günü diyalize girmek zorundaydı..her yediği yemeği diyetisyenin önerdiği şekilde yiyor ve suyu da kısıtlı içiyordu.Diyalize girmeden önce tartılıyor ve normal kilosun üstünde çıkan rakam onun aldığı sıvı fazlasını gösteriyordu.Eğer 3 litreyi geçtiyse o gün; diyalizi ızdıraplı geçiyor, bacaklarına kramplar giriyor ve tansiyonu düşüyordu.Hemşireler devamlı sıvıyı az alması yönünde uyarıyor ama Feride sürekli kısıtlanmanın verdiği mutsuzlukla isyan ediyordu..Koluna baktı; görünüşünden hoşlanmadı. Kabarık damarları kolunu hiç de estetik göstermiyordu.Diyalize girmesi için ameliyathanede fistül açılmıştı..atardamarla toplar damar birleştirilmiş toplar damara atardamar özelliği kazandırılmıştı.İki iğneyle giriliyordu, diyaliz makinasına takılan setlerin uçlarıyla bağlantı yapılıyor ve bu setlerde dolaşan kan huni şeklindeki bir membranın içinden geçiyor,orda temizleniyor ve kolundaki diğer iğneye geliyordu.Dokundu kolunaElektirik akımı gibi bir akımı hisetti.İçi rahatladı. Bu fistülünün çalıştığının göstergesiydi. Tril deniyordu buna..Kontrol ediyordu devamlı.Eğer bu olmazsa tekrar fistülü açtırmak zorundaydı..Olgunlaşması için de en az 25 gün beklemesi gerekiyordu. Bu zaman zarfında da diyalize girmesi için geçici olarak boynundaki anadamarlara ucu Y şeklinde olan kateter konuyordu ve bu da boyunda anten varmış gibi bir görüntü oluşturuyordu.Diyalize ilk girdiğinde kateterle girmişti. Rahat uyuyamıyor, cildine tutturulan dikiş koparsa diye dikkatle yatmaya çalışıyordu.Dikiş koparsa istemeden kateter çıkabilir ve kanama yapabilirdi..

Diyalize ilk girdiği günü anımsadı; korkmuştu..Bir makinanın içne sokulup neler yaşanabileceğine dair kötü kabuslarla doluydu duyguları ilk öğrendiğindeHemodiyalizin ne olduğunu bilmiyordu.Hortumlarda dolaşan sıvının kan olduğunu öğrendiğinde ürkmüştü..makinanın göbeğinde bir pompa dönüyor kanı itiyordu. Bunları düşünürken uykunun vücudunu istila ettiğini hisederek derin bir uykuya gömüldü. Rüyasında nehirde yüzdüğünü gördü. Suların içinde yüzüyor ve suyu kana kana içiyordu.Birara uyandığında şiddetli bir baş ağrısı ve susuzluk hisetti..Buzdolabından soğuk bir su alarak içti annesinin görmediğini umarak .Dijital tansiyon aletini koluna sararak tansiyonunu ölçtü.180/100 idi. Sağlıklı bir insanın tansiyonu genelde ortalama 120/80 idi.Sabah akşam tansiyon ilacını alıyor ama yine de yüksek seyrediyordu.Yemeklerini tuzsuz yapıyordu annesi o yüzden..Tuzlu yerse daha çok su içiyordu..

Feride bu ızdırapdan kurtulmak,normal yaşantısına dönmek için tek tedavi yönteminin böbrek nakli olduğunu biliyordu.Annesi vermek istemişti ama şeker hastası olduğu için nakil uygun görülmemişti..Bu duygularla uyumaya çalışırken evin telefonu uzun uzun çaldı .Annesi de uyumuştü..Gecenin ilerleyen saatlerinde çalınan bu tel hayra alamet değildi.Korktu...Elini kalbinin üstüne bastırarak telefona doğru gitti.

“Alo ....”

“İyi geceler ! Ben, Dr Sema! Feride Uyar ile mi görüşüyorsunuz?”

“Evet! “dedi Feride. Nabızı hızlanmıştı..”

“Feride Hanım, bir kadavra böbrek çıktı..Sizin kan grubunuz ve doku grubunuzla uyum gösteriyor..Hastaneye gelir misiniz hemen? ”

Feride teli kapattıktan sonra rüya mı görüyorum diye koltuğa oturdu ve iki dakika sakinleşmek için bekledi ve gidip annesini uyandırdı..Annesi de heyecanlanmıştı..Pijamalarını alelacele çıkarıp kıyafetlerini giyerken eli titriyor, sevinçden ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Artık haftanın 3 günü diyalize gitmekten, diyetten kurtulacaktı..İğne acıları son bulacak ve düzenli işe

girebilecekti .Bir yandan da, ya ameliyat iyi gitmezse diye düşündü.Ya böbreğin çalışmaması, vücuda uyum sağlamaması anlamında olan rejeksiyonu yaşarsa..Ya ameliyatta kalbi durursa. O kadar çok düşünceler beynini istila etmişti ki Feridenin. Taksiye bindiklerinde saat 03:00 ü geçiyordu .Anne, kız kendilerine kurdukları bu yaşam mücadelesinde yalnızdılar.Feride, hastalandığında babası maddi sıkıntılara tahamül edememiş ve kaçıp gitmişti hayatlarından..Anne ve kız yalnız kalmıştı.Annesi bir evde çocuk bakıcılığı yapıyor ve geçimlerini sağlamaya çalışıyordu.Feride de okulu bırakmak zorunda kalmıştı.işletme 1.sınıftaydı ve gidemiyordu okula..

Hastaneye gittiklerinde doktor onları odasında bekliyordu..

“Hoşgeldiniz!..Sizinle birlikte bu böbrek nakli için uygun bir kişi daha var.Doku grubu en çok kime uyarsa ve klinik tablosu en uygun olan kişiye bu transplantasyon uygulanacak.biraz beklemeniz gerekiyor..

“Halime hanım ve Feride bekleme salonuna doğru yürüdüler.Salonda diğer aday da beklemekteydi..Onlarda heyecanlıydı ve kendilerine çıkması için dua eder haldeydiler..diğer bekleyen kişi 27 yaşlarında erkek hastaydı.Böbrek yetersizliğinin bir göstergesi gibi esmerleşmişti yüzü..Solgun simasına baktı Feride .Gözgöze geldiler kendi aksiyile Bir başka merkezde giren bu hastayla aynı kaderi paylaşıyorlardı..

Halime Hanım adı Tayfun olan erkek hastanın yanında gelen anne ve babasıyla çoktan bir sohbete başlamıştı bile..

“Kimmiş ölen diye sordu”

“ Trafik kazasında ölen 23 yaşında bir genç. Ailesine vasiyet etmiş; ölürsem organlarımı bağışlayın demiş.Allah razı olsun ailesinden. Kendisi de nur içinde yatsın.” dedi Tayfun’un babası.

Feride, heyecandan yerinde duramıyor, bildiği tüm duaları mırıldanıyordu..Tayfun da yanına gelmiş, onun heyecanını paylaşmaya çalışıyordu. Kaç yıldır giriyormuş? Diyalizde çok kilo alıyor muymuş? Hemşireler ve doktorları nasılmış? Makinaları hangi markaymış?

Kendi girdiği diyaliz merkezi özel merkezmiş.Merkezlerinde girsin diye 250 lira aylık ödüyorlarmış..Yemek servisleri de iyiymiş. Kaç tane tost yemek istese hemen hazırlıyorlarmış..Feride isteksizce dinliyor bunları ve aklında birçok düşünce geçiyordu; bir yuva kurmak hayali dolanıyordu kafasında. Hastalanınca bu umutları sönmüştü.Toplum hasta gözüyle baktığı için o bir engelliydi ve kısmetleri bıçak gibi kesilmişti .Halbuki çok güzeldi ve uzun siyah saçları yeşil gözleriyle insanı kendine çeken bir duruşu vardı.

Bir saat kadar geçmişti ve nihayet doktorun sesiyle konuşmalarını yarıda kesip yanına hızla gittiler.

”Tayfun Bey, böbrek size daha uyumlu. Hayırlı olsun!” dedi..Tayfun sevinçle anne ve babasına sarıldı .Feride büyük hayalkırıklığına uğramıştı..Gözbebeklerinden ince bir ıslaklığın yanaklarına indiğini hisetti .

”Hayırlı olsun!” derken bunu güç duyulan bir sesle söylemişti..Karşısındaki genç adına sevinirken kendi adına da buruktu.

Suskun bir şekilde evlerine gittiler Feride ve annesi.Yatağına yattı ve düşünceler kafasında cirit atarken hafifden bir uyku bastırdı .Ne kadar saat geçti bilmiyordu ama tekrar telefonun zilini çaldığını ve annesinin tele cevap verdiğini duydu..Annesi telefonu kapattığında seslendi:

” Anne! Kimdi arayan? ”

“Doktor aradı kızım hastaneye çağırıyor..Hayırdır inşallah! Yavrum, gecede iki kez çağırıyoruz hayırdır inşallah.”

Sabah saat 6 yı gösteriyordu..Yorgun bir edayla tekrar taksiye bindiler..Hastanenin loş koridorlarına adım atarken neden çağrıldıklarıyla ilgili birçok soru yumağı vardı kafalarında..Doktorun oda kapısına geldiklerinde aynı anda doktor Sema da odasından çıkmaktaydı: “ Geldiniz mi? Ben de sizi bekliyordum .Ameliyatta bir sorun oldu .Tayfunda durdurulamayan bir kanama oldu.Böbreği çıkarmak zorunda kaldık.İkinci alıcı olarak size takabiliriz, fazla zamanımız yok..Hemen ameliyata hazırlamalıyız sizi..

“Durumu nasıl Tayfunun?” diye sordu Halime Hanım.Bunu sorarken derin bir endişe ve korku vardı gözlerinde..Kırılmış saçları alnına düşmüş, Karmaşık ruh hali gözlerinde gelip oturmuştu..Tayfun’a birşeyler olmuştu ,ya kızına da bir şey olursa nasıl yaşardı? Doktor onun

endişesini anlamıştı ve açıklamaya başladı.

“Tayfun’un yaşadığı şeyi kızınız yaşayacak diye bir durum yok..Birçok nakil yapıyoruz ve ilk kez başımıza geliyor.Tayfun’a nasip değilmiş demekki. Düzelecek Tayfun şuan yoğun bakıma aldık.

Kızıyla gözgöze geldi annesi..Feride bir karar vermesi gerektiğini anladı.

“Anne bir daha böyle bir şansım olmayabilir..20 yıldır diyalize girip böbrek bekleyenler var.Böyle bir hayatı yaşamaktansa, bu şansımı tepemem anne..”

Feride kendi endişesini bastırarak annesini rahatlatmaya çalışıyordu. Halime Hanım sonunda ikna olmuştu ama hala endişeleri sürüyordu..Ameliyat odasına kızını uğurlarken ağlıyor hem de dualar mırıldanıyordu.

Saatler geçiyor ve ameliyat odasının kapısındaki yazılar doluyordu gözlerine. Acıkmıştı, bir şey yememişti..Haber alan yakınları da manevi destek olmak için gelmişti Halime Hanım’ın yanına.Ameliyathanenin kapısından her çıkana umutla bakıyorlar, Feride ile ilgili bir haberin izlerini arıyorlardı..Sonunda Doktor Sema onlara haberi vermeye geldi.Feride çok iyiydi..birazdan uyanma odasına, ordan da Transplantasyon Ünitesi’ndeki odasına çıkarılacaktı..

Halime Hanım ve yakınları sevinçle cafeye doğru giderken, cafenin karşı koridorundaki morg çıkışına doğru feryatlar duydu.İçi acıdı..Bir yandan sevinçler yaşanırken bir yandan da hüznler yaşanıyordu.Dünya böyle birşeydi..Arkasına dönüp baktı..Gözlerine uzaktan yere çömelmiş hıçkırıklara gömülen karı koca çarptı .Dikkatlice baktı yeniden..Tayfun’un annesi ve babasıydı,yere çömelmiş feryat ediyorlar, birkaç kişi omuzlarından tutmuş kaldırmaya çalışıyorlardı..